

CHUYỆN XE ĐÒ

ĐÒNH MIỀN

Vì mùa n dành d m t n nên thay vì đáp phi c cho nhanh và an ninh h n, Tu n mua vé xe đò Minh Trung v Đà Lạt ngh phép. Xe Minh Trung là lo i xe ch hành khách nh lo i xe wagon màu đen ch y tr c l Đà Lạt - Sài Gòn. Xe có ba gi y gh ng i, chen chúc nhau thì ch a đ c kho ng 10 ng i, còn hành lý đ c ch t lên mui và che l i b ng t m poncho nhà binh phòng m a gió.

Chuyện xe kh i hành lúc 7 gi sáng. Tu n là ng i lên xe cu i cùng, nh ng may m n đ c ng i bên c nh m t cô gái th t xinh và duyên dáng trên hàng gh tr c v i bác tài. Tu n và nàng trao đ i vài câu chuyện xã giao. Cô gái ng i B c tên Băng Tâm, là m t sinh viên đang h c năm đ u Đ i H c Kinh Doanh Đà Lạt, gia đình Đ ng Yên Đ , Sài Gòn. Ch qua vài câu thăm h i, Tu n có c m t ng nh chàng và Tâm quen nhau đã t lâu. Tâm t nhiên, c i m và thân thi n ch không kên ki u nh đa s các cô gái đ p khác. Tu n hi u ngay r ng, có Tâm trên chuyện xe, cu c hành trình s b t m t m i và đ ng cũng b t dài h n.

Tu n quay sang Tâm g i chuyện:

-Tâm ngh Hè v i gia đình ch c vui l m?

-Cũng vui, nh ng m y tháng Hè qua nhanh quá.

Tu n đ ng ý:

-Đúng r i Tâm. M i hôm nào, tôi v Nha Trang nh p ng, bây gi đã h n n a năm trôi qua r i.

Đi h c xa nhà ch c là bu n l m, Tâm nh ?

-Thì gian đ u thì bu n th t, sau đó quen đ n anh !

Tâm tò mò:

-Anh cũng xa gia đình v y. À! mà anh h c ở đâu?

-Khóa Sĩ Quan H i Quân OCS ở Hoa K .

-Ti u bang nào v y anh?

-Rhode Island.

Tâm thành th t:

-Em cũng không bi t ti u bang Rhode Island n m ch nào n a.

-G n New York, trên th đô Washington.

-Th thì xa California, ph i không anh?

-Xa l m!

Tr m ngâm m t lúc r i Tâm h i ti p:

-Anh ở bên M lâu không?

-Kho ng g n m t năm.

-Đâu lâu l m, anh nh ?

Tu n đi u cho không khí c i m h n:

-Thì gian trôi nhanh l m, Tâm à! Nh bóng câu qua c a s y. Trai tr ch bao lâu mà đ u b c m t thôi.

Bác tài nãy gi ch chăm chú lái xe, bây gi m i li c nhìn Tu n.

Tâm m m c i:

-Anh làm nh già l m v y?

Tu n trêu:

-Đâu còn tr nh Tâm?

Chi c xe v a qua m t khúc quanh g t bên trái. Xe ch t nên ng i Tâm ép sát vào Tu n. C p đui thon nh c a Tâm ch m vào đui chàng nóng m. Tu n c m th y lòng lằng lằng. Chi c xe đã qua kh i khúc quanh, Tâm ng i th ng l i, hai má đ h ng trên khuôn m t trái soan. Tu n nghĩ th m: "Đ p nh nà, ch c 'kép' đ i đi cũng không h t. Nàg t nhiên v i mình vì b n tính c a nàg nh v y đ i v i t t c m i ng i hay nàg có c m tình v i mình nên thân m t? Mình ch quan quá không?" Tu n ki m chuy n nói đ kéo dài cu c đ i tho i:

-Tâm đã có đ p xu t ngo i ch a?

Tâm l c đ u nhè nh :

-Ch a khi nào, anh! Nh ng Tâm có m t ng i anh trai du h c bên M đã hai năm. Anh Hòa c a Tâm h c t i UCLA, v K S C K hí. Anh y đang s ng chung v i gia đình chú em ở Glendale. Anh Hòa b o cu c s ng bên M bu n l m. Nh b , anh y ch đòi v Vi t Nam anh !

Tu n c i đùa:

-Có b ở Sài Gòn mà anh y còn đ t áo ra đi đ c là gi i đó, ch nh tôi thì h c K S Phú Th cũng t t r i. V a g n nhà v a g n b . Cu i tu n đ n b đi bát ph thú h n nhi u, ph i không Tâm? Tâm nhìn chàng c i t i khoe hàm răng tr ng đ u nh h t b p:

-Anh kinh nghi m ch Tâm ch a bi t thú đó.

Tu n trêu thêm:

-Xinh nh Tâm thì thi u gì chàng mu n theo Ng v ?

Tâm m m c i e th n:

-Tâm x u xí, ai mà thèm, anh đoán sai m t r i.

-Th thì ch c Tâm kén quá?

Đi mũi gi y da m m trên sàn xe, nàg nh nh :

-Tâm đâu dám!

-Hay ba má Tâm khó khăn? Ph i đ anh chàng nào đó l t vào m t xanh ch ? Nhi u khi mình ph i khuy n khích nh ng chàng nhất gái...

Tu n ng p ng ng, gi ng chàng nh i:

-Tôi cũng nhất m.

Tâm đ a tay vén tóc qua tai:

-Anh mà nhất thì còn ai b o n a?

-G p chuy n th t, tôi nhất m. Tâm không nh "Đ o y anh hi n và nhất quá" hay sao? Tâm c i ng ng ngừng, nhìn mông lung ra ngoài c a xe, r i l ng qua chuy n khác:

-Anh thích th v n?

Tu n g t đ u:

-Th v n khi n tâm h n mình phong phú h n, ph i không Tâm?

-Tâm cũng nghĩ nh anh. Nh ng ba mẹ Tâm b o con gái mà giàu tình c m và lãng m n quá v sau ch kh thân.

Tu n phát bi u quan đ m c a chàng:

-Kh , có l do n i s m ng, ch giàu tình c m mình m i đ thông c m ng i khác. Ch lo r ng tình c m mình không đ giàu và tìm mình khô nh n m đ t, chai nh c c đá đ không th hi u n i, không c m n i tha nhân thôi.

Yên l ng vài phút, Tâm m i lên ti ng:

-Tâm cũng thích v n ch ng. Đ nh vào Văn Khoa nh ng ba mẹ Tâm nói Kinh Doanh giúp mình m u sinh đ và th c ti n h n.

Tu n li c nhìn n àng r i nh nh àng an i:

-H c gì cũng t t, Tâm à! Mi n là mình thích ngành mình h c, v i l i cũng tùy theo hoàn c nh gia đình n a. N u c n giúp đ gia đình thì môn nào giúp mình ki m vi c đ h n có l s t t h n, Tâm nghĩ nh v y không?

Tâm g t nh đ u, kh nói:

-V v y, Tâm m i h c Kinh Doanh đ y.

Tâm m cái túi da đ d i chân, l y ra m t quy n sách đ y đ a cho Tu n. N àng nói:

-Tâm v a mua hôm tr c, m i đ c đ c vài truy n. Em mang theo đ đ đ ng đ c cho vui.

Anh đã xem ch a?

Tu n l t xem m c l c quy n Tuy n T p Nh ng Truy n Ng n và l t qua m t s h ình nh c a nh ng nhà v n trong sách, chàng tr i:

-Vài truy n đã đ c qua, nh ng lâu quá r i nên tôi ch ng nh chi ti t th nào n a.

Tâm vui v :

-N u anh thích, Tâm cho anh thuê l i đ y. Ch quen bi t, ch năm đ ng m i ngày thôi.

Tu n cũng vui vui v i tính đ th ng c a Tâm, đùa thêm:

-Ch quen bi t thì năm đ ng, còn b n bè ph i tính m i đ ng m i có l i ch ?

Vài ng i ng i trên băng gh sau b t c i.

Tâm ra đ i u ki n:

-Anh bi t không? Tâm thích kính bi u cho ai mà Tâm coi là b n thân đó anh.

-Tâm khôn quá! Mua thì không ph i n . Nh n quà t ng thì mang n su t đ i có đúng v y không? Tâm di u:

-Anh thông minh ghê!

Tu n nhún vai, làm ra v kiêu hãnh:

-Thông minh nh t nam t mà.

Tâm nhìn bác tài. Bác tài c i t m t m, có v thú v .

Quay qua Tâm, Tuấn nói nhỏ nh:

-Tôi muốn đi làm "Chúa Chấm" Tâm !

Tâm nhìn chàng cười. Tuấn nhìn lị nằng, ánh mắt chan chĩa thân tình. Tuấn cười thoải mái, lòng mình thoải mái, luống đi nếm trải vào tìm kiếm phần thân thể bên phải tiếp xúc với Tâm. Chàng cười rất tươi:

-Đùa cho vui, chứ Tâm giỏi mà đi. Khi nào xong, tôi hỏi mướn sau cũng đi.

Tâm không trả lời. Hai người im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Xe đôi lúc dấn xóc vì đường xấu. Số đi làm làm Tuấn cười da dẻ, mắt nhắm mắt mở, Tâm dù ngăn cách bởi làn vải quăn áo. Mùi nước hoa thoảng qua nằng đã bắt đầu quen thuộc với chàng. Lòng Tuấn hình như hân hoan và rộn ràng quá. Chàng chĩa mắt có cảm giác đi biệt này với bắt gặp người con gái nào từ trước tới giờ. Tâm vẫn yên lặng nhìn khung cảnh hai bên đường chực chờ phía sau vùn vụt. Chàng thanh niên đi đầu tiên quen biết đã làm nằng suy nghĩ nhiều. Chàng thông minh, tài năng và thoải mái. Tâm cười đi tâm hồn chàng một cách dễ dàng và thân thiện với chàng thoải mái. Tâm thấy lòng mình giao động và thoải mái vui.

Tới trưa, đến Đạp Nhỏ Quán, bác tài ghé vào một quán cơm quen. Xe ngừng, bác tài lên tiếng:

-Bà con cô bác ơi! Mình ăn cơm trưa đây xong sẽ tiếp tục.

Tuấn cười nháy mắt. Tâm cũng cười theo. Chàng mời Tâm dùng cơm trưa chung cho vui. Tâm đi ngó. Tuấn và nằng bước vào quán cơm bên đường. Nhiều quán cơm khác nhau lên san sát nhau. Tuy nhiên, Tuấn thấy quán cơm bác tài ghé vào có vẻ sạch sẽ và hợp vệ sinh nên vào đây, kiếm chỗ ngồi. Tuấn nhìn lên bảng giá, rồi quay sang hỏi Tâm:

-Tâm ăn gì? Có đĩa cơm gà, cơm sườn, cơm chiên thập cẩm, cơm bò kho, chứ không?

Tâm trả lời:

-Anh chọn món gì thì gọi cho Tâm luôn.

Tuấn thấy lòng vui vui:

-Thôi cơm chiên thập cẩm nhé Tâm?

Tâm gật đầu. Nhìn thấy bác tài đang rót bia ra ly đá, Tuấn đùa:

-Uống la-dze 33 nhé Tâm?

Tâm nheo mắt nhìn chàng, chun mũi:

-Anh uống đi. Cho Tâm một chai xá-xô cũng đi.

Tuấn lị đi cười đùa:

-Đùa cho vui, chứ anh uống xá-xô cũng say đó Tâm.

Tâm cười không hiểu, mặt to mắt nhìn chàng hỏi:

-Thật không? Xá-xô cũng làm say hả anh?

Tuấn nói nhảm vĩa đi đi Tâm nghe:

-Ngồi bên Tâm, anh uống gì cũng say đi.

Tâm buồn, hai má đỏ hồng không nói. Bà chủ quán ngó nhìn chàng cười. Tuấn bắt bà chủ quán làm cho hai đĩa cơm chiên thập cẩm và hai chai xá-xô. Chàng hỏi Tâm dùng thêm gì nữa không. Tâm lắc đầu:

-Đi rồi anh.

Tuấn nhìn Tâm rồi nhìn quanh. Hành khách trên hai xe Minh Trung và chiếc xe đồ lộn đã vào đờy nhõng quán cơm bên đờng. Ngõõ i ăn cơm, kờ uõng nõõ c, nói chuyện huyền ảo. Trờ i giõ a trờ a thõ t õi bõ c, không mõ t làn gió nõõ nên dù chiếc quõ t máy trên mõ t tõõ nhõ đã quay hõ t tõõ c đờ, quõ t qua quõ t lờ i mà cũng không đờ mát. Khoõng mõõ i lờm phút sau, con gái bà chõ quán bõng hai đờa cơm nõng hõ i và hai chai xá-xõ đã mõ nõp ra đờ t lên bàn trõõ c mõ t Tuấn và Tâm rờ i hõ i:

-Cõ cõ u cõ n gì nõõ a không?

Tuấn nói không và cảm õn. Chàng rót xá-xõ vào hai ly sõn đá đờp võn trong khi đó Tâm lờ y giõ y kín đờo lau muõng. Tuấn và nàng võ a ăn võ a chuyện vãn.

Cõ m trờ a xong, mõõ i ngõõõ i lờ i ra xe. Bác tài kiõ m đờõ m xem còn thiõ u ai không, rờ i rờõ máy xe tõõ chõ y tiõp.

Trong suõ t đờõng đi Đà Lõ t, nhiõ u hành khách nhõ m mõ t nghõ ngõõ i, chàng và Tâm lúc thì chuyện vãn, lúc cũng nhõ m mõ t cho đờ mõ t. Bác tài cho biõ t Viõ t Cõng đã đờo đờõng, đờp mô tuõn trõõ c, cách Đờnh Quán chõng hõn cây sõ làm kõ t đờõng hàng ngày trờ i. Tuấn nghĩ thõ m: Chõ sõ xe bõ trõng mìn hoõ c du kích chõn xe, lờa thanh niên vào rõng thõi, chõ kõ t đờõng mà cõ Tâm bên cõnh, mình càng vui hõn. Tuấn thõ y Tâm tõõ nhõ, cõ óc khõi hài và nhõn xét bén nhõ y. Tâm hõn nàng phong phú, giàu tình cõ m và khoáng đờ t. Võ i tính tình trõõ trung, đờn giõn và đờ thõõng, Tâm thõ t hõp võ i lờ i sõng bình đờ cõ a chàng. Tâm lờ i đờp, cao và thân hình cân đờ i đờng là mõ u ngõõõ i Tuấn mong muõn.

Xõ chiõ u, xe mõõ i đờõn chân Đờo Prenn. Xe chõ y ngang qua Thác Prenn, Tâm chõ giõng nõõ c trõõng xõa đờõ ào ào tõõ trên cao xuõng, bõõ Tuấn rõng nàng chõ a cõ đờp đi Thác Prenn và Ponguar nhõng đã tõõ i thăm Thác Cam Ly và Datanla võ i bõn bè. Không khí bõ t đờõ u lờõ nhõn. Tõõ đờy đờõn Thành Phõ Đà Lõ t còn khoõng ba mõõõ i cây sõ nõõ a. Xe đờng leo đờo. Bên phõ i là núi, bên trái là võ c sâu, nhiõ u chõ sõõng mù phõ kín, nhìn chõng thõ y đờy. Tâm chõ dỏm nhìn he hé xuõng võ c, nàng nói:

-Trõng rõn quá, lờõ tẻ xuõng võ c thì tan xác mõ t.

Bác tài cõõõ i hõõnh hõõch:

-Yõn chí cõ hai à! Tui hai mõõõ i năm lái xe. Đờõng này tui thuõ c nõõ m lòng mà.

Càng gõõn Đà Lõ t, thông càng nhiõ u và nhiõ u chõ khõi núi bõõ c ra mù mõ t, bác tài phõ i bõ t đờõn pha và chõ y thõ t chõ m lờõ i. Nét mõ t Tâm cõ võõ lo lờõng hõõ i hõõp. Đờõn bõõn xe Đà Lõ t - Sài Gòn lúc nõõng chiõ u sõp tõõ t. Trờ i Đà Lõ t trong sáng hõõn nhõng võõn lành lờõnh. Tâm mõõ cái túi da lờõ y áo len mõõng màu rờu khoác lên ngõõõ i. Sau khi lờõ y hành lý, Tuấn gõõ i mõõ t chiếc taxi võõ nhà. Nhà

Tuấn Đ ng Tăng Văn Danh cũng cùng đ ng lên Viên Đ i H c Đà L t nên chàng m i Tâm i đi chung v i nhau. Trên taxi, Tuấn ân c n h i:

-Đi xe c ngày, Tâm có m t l m không?

Tâm c m đ ng:

-Có anh đi chung chuy n xe, chuy n trò th t vui, v a b t m t v a mau đ n. Anh th y v y không? Tuấn g t đ u, nhìn nàng âu y m:

-Nh ng bây gi đang bu n vì chúng mình s p xa nhau r i. Ch ng bi t khi nào m i g p l i Tâm?

Tâm c n nh môi, h i ng p ng ng, nh gi ng:

-Em m i lên đây h c vào đ u niên h c v a qua, ít b n l m. Khi nào r nh, m i anh ghé đ n Tâm ch i.

Tuấn hân hoan nh ng xã giao:

-Tôi ch Đ L t kho ng m i ngày r i v Sài Gòn. Trong th i gian đ đây, tôi h a s t i thăm n u Tâm không ng i.

-Tâm s vui l m n u g p l i anh.

Tuấn trao quy n sách cho Tâm. Nàng đ u dằng b o:

-N u không chê, anh gi quy n sách này làm k ni m.

Bi t r ng Tâm th t lòng và không nh n thì nàng bu n, Tuấn nhìn nàng tr iu m n:

-C m n Tâm. Món quà này r t quý đ i v i tôi.

Tâm e th n nhìn l i Tuấn, ánh m t h thu nh giam gi h n chàng trong đó.

Chi c taxi ch y vòng theo b H Xuân H ng. Hai bên đ ng, hàng thông già v n lên cao vút. Nhi u ng i v n còn hóng gió ho c câu cá trên nh ng chi c c u g s n nhi u màu, b c lan ra ngoài m t h . Gi a h , vài chi c pedalo đang đ p n c ch m r i đ i đ ng sau sóng n c hình ch V lan nhè nh trên m t n c ph ng l ng ph n chi u nh ng gi t n ng cu i ngày còn sót l i. Bên kia h là Nhà Th y T màu tr ng in hình trên n n tr i xanh l .

Xe đã đ n Ngã Ba Chùa. Nhà Tuấn xóm này nh ng chàng b o bác tài x taxi ch y v Viên Đ i H c Đà L t tr c. Ch ng m y ch c, xe đã lên đ u đ c tr ng Bùi Th Xuân. Tháp Chuông Nhà Nguy n trong khuôn viên Viên Đ i H c đã hi n ra m m trong s ng chi u. Lòng Tuấn b i h i vì đã xa thành ph Đà L t g n năm r i. Ngày x a, cũng con đ c này, cũng con đ ng này chàng đã l t mòn bao nhiêu đôi gi y đi h c. Su t bao năm r ã, t nh ng ngày mùa Xuân, t t tr i v n lành l nh nh ng b u tr i trong xanh và cao vút, Tuấn đ p xe hàng ch c cây s lên Tr ng Trung H c Tr n H ng Đ o, cho đ n nh ng bu i sáng mùa Thu tr ng s ng m m, chàng co ro, nách c p sách, hai tay cho vào trong túi qu n, r o b c chung v i t ng nhóm n sinh Bùi Th Xuân trên đ ng lên Viên Đ i H c Đà L t. M y cô n sinh áo tr ng trinh nguyên hay áo tím màu m c đ ng, sách v ôm trong tay, trông th t tha hi n lành nh ng khi t m năm t m ba thì ngh ch ng m cũng ch ng kém gì con trai. M y nàng đi tr c, gi b đi th t ch m l i c n đ ng, nhóm đi sau v a đi v a đ m nh p theo b c chân Tuấn, đ c tr i th Đi Chùa H ng trêu r i khúc khích c i v i nhau, m t cô th th : "Chàng i! Đi đâu mà v i mà vàng?"

Thu làm sinh viên đi học, Tuấn cảm thấy mình lớn hơn. Tuy vậy, những khi bước trên ghế, trong lòng chàng tuy thích thú, nhưng hai tai nóng bừng, mặt mũi đỏ gay như ngói say rượu. Thăm thoát mà đã mấy năm trôi qua, khi niềm đam mê sinh viên còn nguyên vẹn trong lòng nhưng sao Tuấn cảm thấy tiếc nuối cho tuổi trẻ của mình đã qua nhanh. Đang nhìn vào tuổi trẻ, Tuấn nghe Tâm báo bác tài chèo xuồng con đường dẫn vào Khu Cờ Xá Sinh Viên. Xe vừa chèo ngang qua cổng Viên Đồi Hồ và hai cánh cổng chèo song song khép kín, Tuấn chợt thấy mặt mình trong bóng tối nhá nhem tối mờ mờ đường chèo lội trên cát đá.

Tâm chèo chèo cho bác tài đưa xe. Tuấn mở cửa xe cho Tâm. Bác tài khuôn hành lý cửa nàng ra, chợt mặt cái va-li như và mặt cái túi da xách tay. Tuấn báo bác tài xuống taxi đi, rồi xách va-li giùm Tâm vào phòng. Trời đã chạng vạng, ngọn đèn điện vàng vọt soi ánh sáng dờ dờ hành lang khu cửa xá. Tâm gõ cửa phòng, cô bạn gái chung phòng với Tâm mở cửa và reo lên:

-Tôi quên đồ đạc ở đây rồi chứ?

Tâm cười và nói:

-Nhớ mi nên đi mò về đây.

Tâm gọi thiêu Tuấn với Kim Cúc. Chàng và Cúc nói với nhau vài câu xã giao rồi Cúc đi lấy va-li trên tay chàng đem vào phòng trong. Tâm vào bếp rót cho chàng một ly nước:

-Anh ngồi chờ uống nước, đi Tâm một chút nha!

Tâm mở cửa tay, lấy bút viết địa chỉ trong lúc Cúc nháy mắt với Tâm một cách ranh mãnh. Tuấn nhấp nhấm nước, cảm thấy hơi y trao tay Tâm, đường dây kiêu tu:

-Thôi gọi là Tâm sau. Bác tài đang đi ngoài xe. Tôi với cô Cúc. Tâm và Cúc ngon ngon nhá!

Tâm và Cúc chào rồi rời đi trong chàng ra cửa. Tâm dặn:

-Anh nhớ ghé thăm em.

Chiếc xe taxi đưa Tuấn về đến nhà thì đường học đã chèo 8 giờ 10 phút tối. Mẹ Tuấn, em gái chàng và chị Thanh, bạn của nó cũng có mặt, đang dùng cơm tối. Mọi người rất vui mừng vì chàng đã bắt gặp và thăm gia đình. Tuấn mở chiếc Samsonite lấy hai gói quà đưa cho mẹ và em gái của chàng. Mẹ và em Tuấn vừa mở quà vừa hỏi thăm đồ chơi chuyên nghiệp ra hỏi chàng mới như thế. Mọi người trong gia đình đều báo rằng Tuấn trông lớn và khỏe mạnh hơn với làn da rám nắng và mái tóc lính ngụy cũn cũn. Đón khuya, Tuấn mới tắm rửa rồi lên giường ngủ. Giấc ngủ ngon, mùi thơm cũ khi chàng cảm thấy như được sống lại thuở còn thơ dại, nhưng hình như Tâm vẫn ngủ trong đầu làm Tuấn thao thức mãi gần một giờ sáng mới ngủ vì mệt.

Suốt thời gian hè Đà Lạt, Tuấn niềm nhà vui chơi với gia đình, đi thăm bạn bè và đặc biệt dành nhiều thì giờ cho Tâm. Hôm thì Tuấn và Tâm đi dạo phố, ăn uống, xem phim hay tay trong tay tâm sự bên hồ Xuân Hương. Khi thì Tuấn và nàng lang thang trong khuôn viên đi học, học chuyên văn, đàn hát tại phòng nàng trong cửa xá. Có hôm, Tuấn, Tâm và nhóm bạn của nàng rủ nhau lên Nhà Thơ và nghe nhạc, nhìn sông ngòi lên trên mặt hồ hồ.

Khuôn viên Viên Đồi Hồ Đà Lạt vẫn không thay đổi gì mấy. Trường Khoa Học, Văn Khoa, Chính Trường Kinh Doanh vẫn nhàn nhã giảng dạy những môn học, buổi sáng vẫn mở cửa phòng và còn những dãy lên Thôn Viên vẫn ào ào đá sỏi. Cũng cũ kỹ nhưng vẫn bè bạn xa đâu làm lòng Tuấn man mác.

Thôn Viên kia có những phút băng qua
Bài viết ngắn mà có những vẻ đẹp

Tâm rất thích cây hoa ngọc lan trường học Văn Phòng. Cây hoa cao hơn những cây khác. Những đóa hoa ngọc lan như những chiếc lá đặc trên cây, phô sắc trắng như ngọc trong đám lá màu ngọc bích. Tuấn ngắm mắt đóa ngọc lan đưa cho Tâm. Nàng cầm đóa hoa đưa lên mũi hít những hương thơm:

-Mùi ngọc lan trắng trường học hương, phải không anh?

Nói xong Tâm đưa cánh hoa sát vào mũi Tuấn. Chàng hít mắt hương dài:

-Nhật là về đêm, nó có mùi thơm thoảng thoảng đầu chầu.

Xoay xoay đóa hoa trên hai đầu ngón tay, Tâm thì thầm:

-Anh Tuấn biết không! Lúc khi cây ngọc lan không kết quả ra hoa nữa vì có quả ra đóa hoa nào là mấy cô nữ sinh viên lại viết truyện sách.

Tuấn chỉ Tâm cười tươi:

-Còn ai vào đây nữa? Chính danh trường học!

Tâm mỉm cười, nhìn nghiêng sang Tuấn, gật đầu thú nhận:

-Em chỉ là mắt trong những trường học thôi.

Cả hai cùng cười vui, đầu bước về phía Tòa Viên Trường Học.

Khoảng giờ Tòa Viên Trường Học và Văn Phòng, buổi sáng hình như như vùi hờn non buổi vẫn thì gan cùng tuôn nguy. Vài búp sen hồng như những bông lên cao khi mắt mở rộng rêu. Đôi ba đóa hoa sừng màu hồng phấn và màu trắng đang hé nở phô hương vàng tươi trông thật đẹp. Tuấn chỉ mắt đóa hoa sừng như giờ sát hờn non buổi, hỏi Tâm:

-Tâm thích hoa sen hay hoa sừng hơn?

Tâm cúi xuống tay vuốt như cánh hoa sen như là, ngắm nhìn chàng thì thầm:

-Em thích mùi hoa sen như là thích hoa sừng hơn vì cách kết quả của đài hoa, cánh hoa cũng như lá như những chiếc thuyền hồng.

Tuấn cũng đồng ý:

-Cánh hoa sừng đẹp, khi nở xòe đầu, thơm thơm hơn hoa sen. Cánh hoa sen úp, to như những bông mạnh. Lá hoa sừng hình trái tim màu xanh đậm hơn hoa hồng và vàng khi còn non, trông lóng lánh như ngọc. Tâm và Tuấn ngắm nhìn như buổi học. Làn gió như thoảng thoảng mùi hương hoa Chanel khi lòng Tuấn lâng lâng. Tuấn đưa thêm những nét:

-Hơn nữa, hoa lá của sen thô và ngọt ngào trên mắt mở rộng, trái là hoa và lá hoa sừng như sát mắt mở rộng trông trắng như hoa sen như.

-Em cũng nghĩ như vậy.

Tâm cúi nhìn khắp trong hồ sen, nàng nói với Tuấn:

-Tìm mãi cũng chẳng thấy chú cá vàng nào cả. Hôm trước em thấy nhĩ u cá l m mà: cá đen, cá trắng và cá vàng.

-Có lẽ chúng n p trong h c cây, d i nh ng lá sen to héo úa hay trong lùm th y trúc. Ng ng i vài giây, Tu n c i c i nhìn Tâm:

-Hay đã b m y chàng sinh viên câu lên m n th t r i?

Tâm ph h a:

-Dám l m anh! Nh t qu , nhì ma, th ba h c trò mà.

Tu n và Tâm lang thang kh p n i, quanh nh ng g c anh đào ch a khai hoa, lên c u L ng S n Bá, Chúc Anh Đài đ chói b c ngang qua l ch n c nh c nh Th Vi n. Cây c u g cong, gi ng ki n trúc Trung Hoa, hình nh m i đ c s n ph t l i, trông n c s n còn m i. C nh con l ch là vài cây li u r lá nh c Tu n nghĩ đ n câu th K i u:

D i c u n c ch y trong veo

Bên c u t li u bóng chi u thi t tha.

L n t ng phi n đá lót đ ng xu ng Tr ng Chính Tr Kinh Doanh. B c t ng đ ng đen c a v H ng Y T ng Giám M c giáo ph n NewYork và cũng là m t h c gi uyên thâm, l ng danh th gi i tr c gi ng đ ng mang cùng tên Spellman, râu xanh ph lác đác. Tu n và Tâm ng i trên b c đá l nh nhìn qua bên kia thung lũng, thông giao cãnh v n xanh nh x a. Tâm r chàng hôm nào đi Thác ho c Vallée d'Amour ch i, Tu n đ ng ý và đ ngh m i Kim Cúc đi chung vào th B y t i.

Ti ng chuông ch t ngân nga trong chi u làm Tu n b ng nh đ n Nhà Nguy n trên đ nh đ i, nên dìu Tâm thông th đi lên h ng đó. Nhà Nguy n tô b ng đá s i và tháp chuông ba c nh v i hình thánh giá cao ng t trên không. Tu n và nàng d t tay nhau vào trong sân c u nguy n l thiên.

Tâm h i nh :

-Anh có đ o không?

-Có, đ o Kh ng, th cúng t tiên.

-Gia đình em Công giáo.

-Tâm đi l Ch Nh t đ đâu?

-Th ng thì lên Nhà Nguy n này. N u siêng và có ph ng ti n, em qua Nhà Th Con Gà.

Th nh tho ng, em cũng theo b n lên Dòng Chúa C u Th ch i. Dòng Chúa C u Th t a l c trên đ nh đ i cao, trông nh tòa lâu đài th i Trung C y.

Tu n tâm s :

-Anh có m t ng i b n r t thân tên Đ c, cũng dân Công Giáo. Nhà nó Ngã Ba Chùa g n nhà anh. Hi n gi nó đang h c Lu t t Sài Gòn. N u g p nó, Tâm nói chuy n v tôn giáo ch c h p

Im. Anh và Đc xa kia v n th ng lên Dòng Chúa C u Th thăm m y v linh m c và vi ng Tr i Gà Scala ó. Thú Im!

Gi ng Tâm b ng chùng h n xu ng:

-Ph i chi anh á đây lâu, t i mình đi ch i nhi u n i ch c vui Im nh ? Ti n đây, em mu n làm m t chuy n, anh làm chung v i em nhá?

-Làm gì v y Tâm?

-Anh c đ ng yên Im ng thôi. Em làm gì m c em.

-Cũng đ c. Tâm c t nhiên.

Tâm h ng v hình thánh giá, làm d u r i đ ng Im ng yên. Vài phút sau, Tâm v a đ a tay làm d u thánh giá v a nói:

-Xong r i, mình đi v anh.

Tu n và nàng tr v khu c xá. Tu n mu n t i thăm Vinh, nên chàng nh n ng ý v i Tâm r i t giã, phóng xe ra h ng ph ch .

Th B y tr c hôm Tu n tr i Sài Gòn, chàng, Tâm cùng v i c p Cúc và Thi n r nhau đi Thung Lũng Tình Yêu g n Vi n Đ i H c. Tâm n u mì gói tôm th t và c b n ăn tr a c xá xong m i kh i hành. Tu n ch Tâm trên chi c Lambretta 175 Special m n c a Th nh, b c a em gái chàng. Cúc ng i trên xe Suzuki v i Thi n. Tâm m c qu n dài bó sát ng i trông nàng mi-nhon và m nh kh e. Sau nhi u n đ i ch i chung v i nhau, Tâm không còn ng i ngừng mà t nhiên thân m t h n. Nàng ng i nghiêng m t bên, vai đeo chi c s c da nh quàng giầy đeo qua c , vòng tay ph i ôm ngang b ng chàng.

C b n t i Thung Lũng Tình Yêu kho ng quá tr a. Vài ng i đang bách b bên b h , vài ng i đang đ p pedalo. Tu n thuê hai chi c pedalo, m t cho Kim Cúc và Thi n, chi c kia dành cho chàng và Tâm. Tu n đ Tâm xu ng chi c xe đ p n c r i Tu n cùng nàng ch m rãi đ p ra gi a h . Cúc và Thi n đ p d c theo b h phía xa xa.

Tâm thích thú nói:

-Em m i đ p pedalo Im đ u, cũng đ ph i không anh?

Tu n tr i:

-Nh đ p xe đ p v y thôi. Còn d h n là đ ng khác, vì n u mình không đ p, xe đ p n c v n n i, không đ nh xe đ p.

Tâm g t đ u c i:

-Có anh, em yên chí, ch m t mình em ng i trên chi c pedalo á gi a h th này ch c ghê Im!

-Có gì ghê g m đâu Tâm?

Tâm b n Im:

-L r i xu ng h ho c có con th y quái nh á H Loch Ness bên Scotland ch m lên thì sao?

Tu n th n nhiên:

-Nó ăn th t mình là cùng ch gì. Anh bi t anh s s ng sót.

Tâm nhúu mày, v h i ph ng ph u:

-Sao anh bi t? Ch c anh c u cho nó ăn th t em đ anh đ c s ng?

Tu n m m c i:

-Anh đâu ác th . S dĩ anh bi t nh v y vì th t anh v a hôi v a dai, nó chê. Nó ch thích th t

Cả em, cả mẹ, người và cả thóc nữa.

Tâm trở nên vui hơn:

-Em nghĩ nó sẽ đẹp cả hai.

Tuấn đi u:

-Thì chúng mình đừng có sợ chung với nhau trong bóng con thóc quái, cũng thú lắm chứ?

Tâm e thóc không yên. Nàng mở sách tay lấy ra phong kẹo cao-su (chewing gum), vừa bóc giấy bọc vừa nói nhảm:

-Anh nhớ mua kẹo đi.

Tuấn làm theo lời Tâm, nàng đưa cả kẹo chewing gum lên môi chàng, rồi bóc kẹo rồi nhai khác bẻ vào miệng nhai nhóp nhép. Tuấn vẫn không thích nhai gum vì mỗi khi nhai, bóng kẹo kêu lộc lộc và hình như chàng cảm thấy đói hơn. Nhai hết kẹo xong, Tuấn ném kẹo ra xa xuống đất.

Tuấn vòng tròn đường tâm loang loang trên mặt trời rồi bị mất đường. Chàng chồm chồm nhấc cạo đường, làm bóng kẹo dính vào Tâm. Nàng nhéo nhéo cánh tay Tuấn, nũng nịu:

-Anh khéo quá! Trêu em mãi thôi.

Tuấn sung sướng cười vui. Bóng kẹo trong xanh, bóng kẹo nhiều màu sắc, thóc nhóc nhóc bóng kẹo che lấp bóng nhóc. Mặt Tâm bóng buồm thiu, nàng nhìn Tuấn nói:

-Giờ còn anh, còn vui, mai anh xa Đà Lạt em sẽ buồn lắm!

Tuấn quay sang Tâm, âu yếm:

-Anh sẽ nhớ Tâm nhiều lắm!

Trộm ngâm giây lát, Tâm ngó nghiêng nhìn chàng, mặt nàng long lanh như đèn pha thóc:

-Chắc có nhảm thôi sao anh?

Tuấn nao nức:

-Dĩ nhiên có cảm tình mỗi người một cách? Cảm tình càng sâu đậm thì nỗi nhớ càng vui với vui.

Tâm cười như môi:

-Thế nỗi nhớ cả anh thóc nào?

-Khó diễn tả chính xác, Tâm à! Nhiều khi mình cảm nhận được mà không cảm nhận được qua ngôn ngữ.

-Không dùng ngôn ngữ diễn tả tình cảm thì bằng cách nào hỏi anh?

-Ánh mắt, nụ cười, thái độ, lời nói, hành động đều có thể diễn tả tình cảm của mình mà nhiều khi phải viết ra bao nhiêu trang giấy mới diễn tả được cùng một đích. Tuy nhiên, lời này đôi khi cũng gây hiểu lầm, Tâm à!

Tâm ngẫm nghĩ vài giây rồi nói:

-Đúng rồi anh. Phải diễn đúng lúc, đúng dịp phải không anh?

Tuấn gật đầu:

-Thông thường mình phải chờ đợi một chút cảm nhận rồi mới diễn tả, tuy nhiên thông tin thông tin hoặc tình cảm của mình đó Tâm. Thế mà cũng chẳng đâu. Vẫn có lúc ông nói gà, bà nói vịt như thế này.

-Em thích ngôn ngữ ngắn gọn hàm súc và tâm hồn sâu sắc.

Tuấn đứng ý:

-Anh cũng vậy. Nhiều lúc cảm nhận thì nói cho ra lời, còn không thì nghe nhiều thì nói nhiều, phải không Tâm? Đừng ân hận vì mình đã nói sai, nói bậy.

Tâm nhìn mặt Tuấn lần nữa rồi nghiêng mặt nhìn chàng cười:

-Thế bây giờ đúng lúc để nói chuyện anh?

Tuấn mỉm cười nhìn Tâm, gật đầu không hiểu:

-Nói gì Tâm?

Tâm mỉm cười trong miệng không trả lời. Tuấn nhìn Tâm chằm chằm. Nàng mở cửa phòng vui vẻ:

-Anh kìa quá! Mai anh đi xa rồi mà không có gì để nói hết sao?

Tuấn càng trêu già hơn:

-Ngón tay trở thành vô dụng rồi Tâm à! Nó không thể đi đâu được nữa nên anh muốn nói với em lúc này.

Tâm khẽ liếc chàng:

-Đi đâu chính ý anh, thì quan trọng thôi.

Tuấn nói vòng vo:

-Em à là vui.

Tâm cau mày phờ phờ:

-Không phải đi đâu đó. Anh đi xa thì em làm sao vui được?

Tuấn tiếp theo ngay:

-Em hãy cười, thì đi đâu.

Tâm liếc đi:

-Cũng không phải đi đâu đó. Dĩ nhiên là em hãy cười và sẽ thì đi đâu rồi.

Tuấn ghé sát tai Tâm thì thầm:

-Anh nhớ em!

-Anh đã nói lúc này.

Tuấn nhăn trán ra đi đâu suy nghĩ mấy giây rồi nhìn Tâm:

-Còn gì anh chưa nói nữa anh? Ngồi bên người đi đâu anh run quá, bao nhiêu ý tưởng bay đi đâu mất Tâm à! Em nhớ cho anh tí đi?

Tâm nhoẻn miệng cười, nàng không còn gì để nói thái độ hẳn nhiên:

-Vâng anh và em.

Nghĩ trêu Tâm như thế rồi, Tuấn nhìn sâu trong mắt nàng, đi gì ngẩn ngẩn:

-Anh có nhớ em cảm tình và rồi vui khi được quen em. Anh tiếc rằng chúng mình gặp nhau chừng bao lâu. Tuy thế, anh sẽ mang theo với anh tình cảm để gặp với em.

Tâm nhìn Tuấn cảm động, cảm thấy mắt nàng đẹp hơn hẳn, mũi đẹp da cao, môi mềm đỏ trên khuôn mặt trái xoan trẻ trung trong nắng. Với thân hình thon cao mảnh dẻ và những đường cong quyến rũ, Tuấn thấy Tâm tuyệt đẹp.

Tuấn cảm bàn tay mềm mại của Tâm, nhìn nàng say đắm, giọng như đi:

-Tâm thấy anh không?

-Anh nói trước đi.

Giọng Tuấn trầm xuống, đáp:

-Anh thấy em nhiều hơn! Tuy mới biết nhau hơn mắt nhưng anh cảm thấy như mình đã quen nhau từ lâu Tâm à!

Tâm xiết chặt tay Tuấn, nói như chờ đợi chàng nghe:

-Em cũng thấy anh.

Tâm nhìn Tuấn xao động quá, không cảm lòng được, chàng xích lại gần, vòng tay ôm Tâm, hôn lên tóc nàng, trán nàng, hai má nàng rồi đôi môi mềm đỏ của nàng. Tâm đáp lại cách tự nhiên như nàng đã từng chờ đợi giây phút này. Tuấn và nàng ôm nhau, yên lặng để nghe nhịp tim đập rộn ràng trong ngực, nghe máu chảy ào ào trong huyết quản, nghe tiếng nóng ran, rồi lại tìm

môi nhau. Họ hít thở. Tâm thòm mùi chewing gum. Những ngón tay nàng mềm mại đan chặt trên mái tóc ngắn của chàng làm Tuấn đề mê, ngất ngây, rung động. Thở gian nan, ngạt ngạt. Âm thanh nhàn tã loảng mọt hút trong không gian. Chung quanh là mọt hễ vờn rờn, không mọt chi c xe đạp n c lờn vờn gờn. Mọt ng c hinh nh đờn th c ng th c ni m vui riêng c a mình nên ch ng ai chú ý đ n ai.

Tâm đưa đầu vào vai chàng thì thm:

-Em th t h nh phúc! Ch c còn ngày nay n a, r i anh đi M , m t ph c ng tr i l v i nhi u thú vui. Không hi u anh còn nh đ n em không?

Tu n vu t tóc nàng, v v :

-Ch xa nhau kho ng m t năm thôi. Mình vi t th cho nhau, em ch u không?

Tâm rúc đ u vào ng c chàng:

-Nh ng xa m t cách lòng. Không ph i em nghi ng anh, nh ng ai cũng s nh v y.

Tu n hít mùi h c ng tóc Tâm:

-Em tin v y sao?

Tâm kh l c đ u:

-Em tin em.

-Anh cũng tin anh v y.

Tâm không tr i, nhìn mông lung, đ nh nói gì r i l i ng p ng ng.

-Thôi đ em vi t th k anh nghe nhi u chuy n. Bây gi còn bên anh, em mu n t n h c ng nh ng giây phút quý báu này.

Tu n g t đ u, vòng tay chàng ôm ch t h n.

Tu n, Tâm và c p Cúc Thi n đ p pedalo, đi d o xem v c n hoa cho đ n chi u khi m t tr i s p t t m i g i nhau ra ph ăn u ng. Tâm khuyên chàng nên v s m s a so n và ngh ng i đ mai lên đ c ng.

Sáng s m ngày Ch Nh t, Th nh đ a Tu n ra b n xe đồ Minh Trung, cũng chuy n xe 7 gi sáng. Thành ph còn ngái ng , xe c th a th t. Đèn đ c ng m i v a t t xong. Tháp chuông Nhà Th Chính Tòa Đà L t mà Tu n quen g i là Nhà Th Con Gà v c n cao trên nh ng ng n thông bên khu B u Đ i n. M t H Xuân H c ng th t ph ng l ng, m m h i s c ng. Vài chú v t tr i b c l t b t trên b , th nh tho ng đ ng l i, ngh n c , giang cánh qu t phành ph ch, kêu c p c p khàn khàn. M t chú v t con đờn b i vòng vòng c nh b , khua v n v hinh nh b u tr i trong xanh đờn sáng đ n, l p ló hàng thông soi bóng n c.

Đ n b n xe, Tu n đã th y Tâm và Cúc đ i s n. Đ chàng đ c t nhiên, Th nh chúc chàng đi bình yên r i phóng xe tr v .

Tu n m ng r b c nhanh đ n ch Tâm h i:

-Tâm và Cúc đ n lâu ch a?

Cúc nhanh nh u:

-V a đ n kho ng m i phút, anh Tu n . Ch s không k p gi . May đ c ng ít xe c nên hóa ra

Tôi đi sớm hôm nay.

Tuần nhìn Cúc ân cần:

-Phiên Cúc và Tâm quá.

Chàng quay sang Tâm, thây giọng ngọt ngào nói:

-Tâm ngon ngon chưa?

Tâm chĩa mắt nhìn tôi thì Cúc chen vào:

-Đêm bà này có sao sao hoài chuyện cho ai nghe. Năm giờ sáng đã thức dậy, nếu không có mẹ ra ào ào làm cơm xóm phố thì có gì.

Tâm phân trần:

-Tin thì bán hết lúa ruộng. Sáng bình minh còn trùm màn kín mít trên ruộng. Nhỡ mi có gì.

Cúc bèn cùng cười.

Mùi thức ăn tỏa ra từ hàng quán gần bên xe tôi với mùi phở bò bên tiệm Phở Ông Hoàng bay sang thơm phức. Tuần nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn mấy phút nữa, không kịp ăn uống gì đâu, chàng nghĩ. Hành khách đã lên xe hết. Bác tài xuống, đang chốt hành lý lên mui xe và buột cửa. Tuần dắt cái gối gối Tâm mới đưa xuống bằng ghế trước để gối cho bên cạnh mình thanh niên tóc húi cua, giọng ngọt ngào nói. Bác tài leo xuống kiếng đi mở danh sách khách hàng.

Tuần ôm vai Tâm, nói nhảm:

-Tâm tôi vui nhá! Khi có đưa cho cho cho, anh sợ viết thôi. Em cũng giọng học. Anh thây em và nhỡ em nhỡ u.

Tâm buột nãy:

-Anh giữ gìn sức khỏe. Em nhớ anh!

Tuần ôm sát Tâm vào ngực tôi nhìn cười, chào Cúc xong mới chĩa lên xe.

Bác tài chĩa vào trong văn phòng hãng xe đồ. Hai phút sau trở ra, rờ máy xe, kiếng soát tôi nhìn nhỡ nói:

-Bà con còn quên gì nữa không?

-Không...

Chiếc xe tôi lăn bánh. Tuần mới nhìn không rõ Tâm. Chàng đưa tay vẫy chào hai người con gái. Mắt tay Cúc dắt trên vai Tâm như đưa an ủi. Tuần chốt buột mệnh mang khi bóng Tâm xa dần, khuất sau hàng thông già bên bờ.

Tuần tôi già thành phần thân yêu tôi chàng nhìn lên, nếu chàng đã chôn đủ bao nhiêu kỷ niệm tôi ở đâu. Nếu chàng vừa được hạnh phúc gần hai tuần tôi hạnh phúc của tình yêu đưa đi mới chớm. Và cũng thành phần này, chàng đã vừa đi, có lẽ bị biến vài năm nữa mới có dịp trở lại. Xin giúp tôi nhớ giọng ngọt ngào.

Phạm Văn Thanh

